

регіону та галузі. У порівнянні з іншими видами організаційного управління, кластер поєднує зусилля влади, науки та підприємництва за принципом територіального розташування. Це формує перспективу для швидкого, ефективного та рішучого розроблення, прийняття та впровадження інноваційного рішення.

Джерела та література

1. The European Cluster Memorandum. URL: http://www.vinnova.se/upload/dokument/VINNOVA_gemensam/Kalender/2008/Klusterkonferens_jan08/European%20Cluster%20Memorandum%20Final.pdf (дата звернення: 12.09.2020)
2. Vienna Cluster Manifesto. URL: <http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/316/attachments/1/translations/en/renditions/pdf> (дата звернення: 12.09.2020)
3. Green Paper: Towards a future Maritime Policy for the Union: A European vision for the oceans and seas. Brussels, 2006. Vol. 2. 689 p.
4. Сообщение Комиссии Европейскому парламенту, Совету, Европейскому экономическому и социальному комитету и Комитету по делам регионов. Комплексная морская политика для Европейского союза. URL: <http://docs.cntd.ru/document/902168991> (дата звернення: 12.09.2020).
5. Towards a future Maritime Policy for the Union: A European vision for the oceans and seas. URL: http://europa.eu/legislation_summaries/maritime_affairs_and_fisheries/maritime_affairs/166029_en.htm (дата звернення: 12.09.2020).
6. Local Governments and Ports. International Transport Forum. *OECD*. 2017. 42 p.
7. Кластери водної транспортної логістики (портові кластери). URL: <http://ucluster.org/universitet/klastery-ukraina/2012-study/perspektivni-napryamki-klasterizacii-vodnikh-resursiv/klasteri-vodnoi-transportnoi-logistiki-portovi-klasteri/> (дата звернення: 12.09.2020).
8. Verhoeven P. Economic Assessment of Management Reform in European Seaports. *PhD Thesis*. Antwerpen: University of Antwerpen, 2015.
9. The role of Maritime Clusters to enhance the strength and development of European maritime sectors. *Commissioned by the European Commission (DG MARE)*. 2008. 42 p.
10. Меньшенина И. Г., Капустина Л. М. Кластерообразование в региональной экономике: монография. Екатеринбург: Изд-во УГЭУ, 2008. 154 с.

Степанов А. – магістрант

Науковий керівник: к. пед. н., доц.
Р. Кубанов

Відокремлений структурний підрозділ
«Інститут інноваційної освіти
Київського національного
університету будівництва і
архітектури», м. Київ, Україна

Стратегічне управління підприємством: загальна характеристика

Актуальність теми полягає в тому, що реформування економіки України визначило нові умови і принципи функціонування на ринку товарів та послуг. Сьогодні результати діяльності суб'єктів підприємницької діяльності залежать значною мірою від використання ефективних ринкових механізмів управління та розвитку. Проте тривала криза, низький рівень матеріально-технічної бази виробництва, не дають можливості повною мірою покращити макро- і мікропоказники та підвищити конкурентоспроможність продукції як на внутрішньому, так і зовнішньому ринках.

Вітчизняне виробництво сьогодні характеризується далеко не повним використанням факторів управління, які забезпечують підвищення його ефективності, удосконалювання структури, впровадження новітньої технології і сучасних методів управління виробництвом. За

таких умов необхідний пошук нових підходів для забезпечення фінансового оздоровлення і розвитку промисловості.

Дослідженням питань розробки стратегії розвитку малого підприємства займалися Н. В. Афанасьєв, А. А. Беляєв, В. О. Василенко, О. В. Верба, Н. К. Жукова, О. М. Кукушкін, В. В. Пастухова, О. В. Раєвська та ін.

Мета дослідження – надати загальну характеристику головним елементам системи стратегічного управління підприємством.

Стратегічне управління – це процес планування, реалізації та адаптації роботи підприємства та його окремих структурних елементів з метою досягнення наперед визначених стратегічних цілей [1, 13]. На думку К. О. Шіковець стратегія підприємства – це сукупність наперед визначених заходів та дій посадових осіб та структурних підрозділів на довгострокову перспективу, що документально затверджені підприємством у процесі планування подальшої діяльності підприємства [3, 164].

До класифікації стратегій розвитку підприємства відносяться класифікації в залежності від об'єкту змін у соціально-економічній системі, від характеру змін, від типу тренду, за природою ключового критерію, залежно від рівня невизначеності процесів, за масштабом змін тощо. Найбільш важливим вважаємо поділ стратегії розвитку на стратегію концентрованого росту, інтегрованого росту, диференційованого росту та скорочення. Кожна із цих стратегій поділяється на підвиди в залежності від суті управлінських дій по забезпеченню розвитку підприємства.

Методичне забезпечення оцінки стратегічної позиції підприємства включає в себе інформаційне забезпечення, алгоритм проведення оцінки, окремі методи, що доцільно застосовувати: SWOT-аналіз, PEST-аналіз, SNW-аналіз, портфельний аналіз, метод сценаріїв, метод порівнянь, аналіз показників та коефіцієнтів, аналіз за моделями, експертний аналіз. Інформаційною основою процесу дослідження ринкового стратегічного положення підприємства є фінансова та управлінська звітність, форми податкової звітності, дані про конкурентів, дані про ємність ринку, інформація державних органів та структур [2, 34].

Таким чином, в основі стратегічного управління підприємством лежить стратегія розвитку промислового виробництва, розроблена на тривалу перспективу, яка дозволяє йому за більш короткий проміжок часу адаптуватись до реалій ринку, своєчасно реагувати на зміни як внутрішнього, так і зовнішнього середовища. Саме тому впровадження стратегічного управління підприємницькою діяльністю є однією з основних задач і умов забезпечення ефективності промислового виробництва. Розробка стратегій підприємств – це досить складний і тривалий процес, враховуючи постійну переоцінку і періодичну перевірку вибраних цілей, аналізуючи при цьому стан середовища діяльності самого підприємства.

Джерела та література

1. Афанасьєв Н. В., Рогожин В. Д., Рудыка В. И. Управление развитием предприятия: монография. Харьков: Издат. дом «ИНЖЭК», 2003. 184 с.
2. Стратегічний розвиток підприємств регіону: фінансовий аспект: монографія/В. В. Карцева та ін.; за заг. ред. доц. В. В. Карцевої; Вищ. навч. закл. Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі». Полтава: РВВ ПУЕТ, 2011. 171 с.
3. Шіковець К. О. Теоретико-методологічні основи моделювання управління економічним розвитком підприємства. *Актуальні проблеми економіки*. 2007. № 3. С. 162–168.

Табачук А. – к. е. н.

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів, Україна

Інноваційний імператив становлення економіки ноосферного зразка

Минуле століття характеризувалося прагненням людства до забезпечення економічного та технологічного зростання, вважалося, що зростання валового внутрішнього продукту